

Importanța credinței în viața noastră

Sfânta Scriptură de la un capăt la celălalt ne descoperă exemple de credință, dar și de necredință, realități ce ne conduc la Cel ce ne-a creat sau ne deschide calea pierzării. Felul în care oamenii își manifestau credința în vechime era modul firesc al existenței umane. De la credință și încredințare, lumea a trecut printr-o serie de etape, care astăzi, în mare măsură putem spune, culminează cu o ignoranță totală față de adeviunea la Dumnezeu.

Când vorbim despre credință putem apela în chip variat la o serie de situații și întâmplări, care ne fac să înțelegem ce înseamnă cu adevărat credința. În primul rând credința este un dar de la Dumnezeu. Ca orice virtute, aceasta este trimisă omului de către Dumnezeu și trebuie să crească în suflete. Mântuitorul Iisus Hristos a asemănat credința cu *bobul de muștar*, cu o sămânță foarte mică, dar care dacă este cultivată și îngrijită face să crească un copac. Lăsată într-un pământ nelucrat aceasta dispare. Așa arată sufletul omului modern, suficient sieși, bazat pe propriile-i puteri și orientat spre materie și revoluție științifică. Există o descriere a acestei virtuți, dar și a lipsei ei. De obicei și Sfânta Scriptură, dar și limbajul curent indică doi termeni: *credință* și *necredință*. *Credința este din auzire, iar auzirea din cuvântul lui Dumnezeu*, zice foarte clar Sfântul Apostol Pavel. Credința este baza tuturor virtuților. Cel care crede în Dumnezeu, îl iubește și pe aproapele. Cel care crede în Dumnezeu nu face păcate grele, având conștiința judecății finale. Cel care crede în Dumnezeu se roagă dimineața și seara, postește, iubește dezinteresat, nu săvârșește răul gratuit și nici pentru vreun beneficiu. În schimb, necredincioșii nu-L iubesc pe Dumnezeu, iar raportarea la aproapele este întodeauna marcată de un interes. Necredinciosul face bine cuiva poate din ambiție sau pentru a-și demonstra „luciditatea” propriei necredințe. Necredinciosul nu vine la biserică, nu se roagă dimineața și seara, nu postește, dar poate să fie vegetarian pentru a-și exprima anumite convingeri și „principii” personale.

Această scurtă antiteză pe care am redat-o mai sus ne arată de ce credem și de ce necredința îl lipsește pe om de identitate. Creștinul se identifică prin credință. Ești atașat de Cel Care a creat lumea, de Cel Care îți poartă de grijă și Care mereu te călăuzește să ajungi în final în apropierea Lui. Dacă ne uităm puțin la lumea Orientului vom observa devotamentul musulmanilor față de credința mahomedană. Vom surprinde convingerile evreilor față de religia mozaică. Este o caracteristică a identității lor. Mai ales în lumea musulmană, apare raportul față de credință până la martiraj. În lumea creștină foarte mulți se leapădă astăzi de principiile nou-testamentare, de însăși învățătura Domnului nostru Iisus Hristos, prin atitudini dintre cele mai grosolane. Promovarea libertinajului și a repulsiei

față de cele sfinte. Ignoranța față de comunitateaeclezială și chiar condamnarea celor care se declară credincioși. Să nu uităm de martirii care au murit pentru mărturisirea adevărului. Atitudinea lor nu a fost marcată de vreo ambiție sau de extremism. Mărturisirea lor a fost pașnică, nu au răspuns răului cu rău. Dintr-o profundă și aleasă dorință de libertate L-au mărturisit pe Mântuitorul Iisus Hristos, pentru Care și-au dat viața. Cracteristica de bază a credinței este libertatea. Libertatea este eliberare de orice păcat sau patimă care îl robește pe om. Cel care se droghează nu este liber, ci dependent. Cel care desfrânează nu este liber, ci constrâns de trup. Orice faptă care în zilele noastre este considerată ieșire de sub orice autoritate, și în cazul nostru de sub ascultarea față de Dumnezeu, de fapt aduce o înrobire în crisalida efemeră care lipsește persoana de identitate infuzându-i un profund individualism.

Să ne aplecăm puțin asupra Sfintei Scripturi și să vedem ce rol a avut credința și roadele ei în viața celor ce au crezut. Începând cu Noe care prin credință și ascultare deplină de Dumnezeu a fost salvat din calea urgiei diluvionale (Facerea cap. 6-7). Să ne gândim la Avraam, care a ascultat de Dumnezeu și a plecat dintr-o țară idolatră, așeându-se în Canaan. Promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut lui Avraam s-au împlinit, încât într-adevăr el a devenit părintele credinței. Nu a ezitat în a-l sacrifica pe unicul său fiu, pe Isaac, la porunca Domnului. A conștientizat că ascultarea de Dumnezeu este superioară rațiunii pieritoare. Rezultatul acestei înțelegeri a fost pe măsură. Dumnezeu nu numai că i-a cruțat fiul, dar l-a binecuvântat și prin binecuvântarea lui au fost binecuvântate toate neamurile pământului. Avraam a devenit izvor de binecuvântare. (Facerea cap. 12-25). Urmează Isaac și fiul său Iacov, care de asemenea vor rămâne fideli credinței lui Avraam. Iacov va naște 12 fii, numiți fiii lui Israel. Binecuvântarea lui Dumnezeu s-a transmis urmașilor pe baza credinței. Sunt foarte multe aspecte, detalii care creionează importanța pe care a avut-o credința în viața umană.

Mergem mai departe, spre anul 1000 î.Hr., când regele și psalmistul David unește triburile lui Israel într-un regat puternic, iar fiul său Solomon va ridica lăcașul cel sfânt, Templul din Ierusalim care devinde centrul spiritual al credinței. Altarul aceluși templu era ridicat chiar pe locul încercării credinței lui Avraam, pe piatra din Sfânta Sfintelor a fost așezat Isaac pentru sacrificiu. Izvorul binecuvântării a curs din acea piatră până la noi.

Profeții au vorbit despre credință. Necredința a adus pagubă materială dar și spirituală. Conflicte și războaie, dezbinări și neînțelegeri. Răul nu este de la Dumnezeu, ci din falsă credință și neascultarea față de Cel ce ne-a creat. Dacă ne aducem aminte de ceea ce spunea prorocul

Imaginea este o ilustrație artistică a scenei biblice a sacrificiului lui Avraam.

Avacum, că *dreptul din credință va fi viu* (Avacum 2,4), înțelegem că prin credință , viața primește stabilitate spre desăvârșire.

În Noul Testament credința devine un leit-motiv al speranței celor ce așteptau mântuirea. Domnul nostru Iisus Hristos în învățătura pe care a transmis-o, pune în centru credința. Să faci voia lui Dumnezeu înseamnă să crezi. Atât de cuprinzător este cuvântul lui Hristos, căci îi arată în mod culminant apropiati de El pe cei ce cred, când zice: *Că oricine va face voia lui Dumnezeu, aesta este fratele Meu și sora Mea și mama Mea.* (Marcu 3,35). Când o vindecă pe femeia cu scurgere de sânge care prin simpla atingere de haina Lui a primit vindecarea, îi spune: *credința ta te-a mântuit.* (Marcu 5,34). După acest episod ni se spune că Domnul *Se mira de necredința lor.* (Marcu 6,6). Majoritatea minunilor săvârșite de Mântuitorul Iisus Hristos sunt raportate la credință. Atât de importantă este credința, încât toți cei ce cred pot vedea minuni în viața lor. Domnul compară credința profundă cu îndemnul către un munte care poate să cadă în mare: *Aveți credință în Dumnezeu.* (Marcu 11,22).

Astăzi, când credința a slăbit și în multe locuri chiar a dispărut, noi cei care venim în Biserică trebuie să credem. Chiar și atunci când ni se pare ceva imposibil de împlinit. Dacă este de la Dumnezeu, orice dorință se poate împlini.

Rămânând în credință să primim acest dar de la Hristos și să-l alimentăm continuu pentru a rodi. Să mărturisim credința prin modul nostru de viață, ca și cei care nu cred, când vor vedea, să revină la viața autentică spre mântuirea tuturor.

Fără credință și mărturisirea ei, ne vom pierde identitatea ca neam.

preot Andrei-Mihai ZAIET

Soborul Sfântului Ioan Botezătorul – îndemn la pocăință

Imaginea este o ilustrație artistică a botezării lui Iisus de către Ioan Botezătorul.

Botezul Domnului și Soborul Sfântului Ioan sunt două dintre sărbătorile mari care marchează începutul anului calendaristic, cea dintâi fiind închinată Mântuitorului, iar cea de-a doua Înaintemergătorului Domnului, căruia i s-a descoperit taina Preasfintei Treimi la râul Iordan. Viața Sfântului Ioan este tulburătoare prin sfințenia sa, fiind numit și „cel mai mare om născut din femeie”. Înaintemergătorul Domnului s-a născut din părinți drept-credincioși, Sfinții Zaharia și Elisabeta, venind pe lume cu șase luni înainte de nașterea Mântuitorului. Atât Iisus Hristos cât și Sfântul Ioan au avut de suferit în urma persecuției pornite de Irod, când acesta a poruncit uciderea tuturor copiilor din Ierusalim și Betleem, de teamă să nu-și piardă tronul împărăției sale. Atunci Fecioara Maria a fugit cu pruncul în Egipt, iar Elisabeta cu Ioan s-au ascuns în munții Iudeii. Și, pentru că soldații nu l-au găsit pe Ioan, pe care Irod cel Mare îl credea Mesia, l-au ucis pe tatăl său, preotul Zaharia, în timp ce slujea la templu. După un an a murit și mama sa, iar Ioan a trăit singur ca un sihastru în pustie timp de aproape 30 de ani. Acolo a învățat să se roage neîncetat ziua și noaptea, hrănindu-se cu acride și miere sălbatică (foarte amară la gust), iar îmbrăcăminteă îi era o haină din păr de cămilă legată cu o curea. Acest „inger pământesc și om ceresc” este reprezentat în unele icoane având două aripi mari la spate, ce amintesc de cuvintele profetului Maleahi (3, 1): „Iată, Eu îl trimit pe îngerul Meu, și el va pregăti calea înaintea feței Mele”. Așadar, Ioan a fost ales de Dumnezeu dinainte de naștere și rânduit să sufere, să trăiască ascuns în munți, în liniște, în post și în singurătate. Și parcă ne cutremurăm când ne gândim că avea numai un an când a rămas fără părinți, fără îmbrăcăminte și haine moi, fără adăpost și odihnă. Pustia i-a fost cea mai înaltă școală de formare duhovnicească, de pregătire pentru a deveni Proroc și Înaintemergător al Domnului. Viețuirea Sfântului Ioan a întrecut orice logică și raționament omenesc, arătând lumii întregi că „cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu”. Căci nimeni dintre oameni nu poate forma pe sfinții lui Dumnezeu, ca viața de pustie, în post, în rugăciune și liniște. Și ce viață îngerească a trebuit să ducă Sfântul Ioan pentru a deveni vas al Duhului Sfânt!

Când a fost chemat de Dumnezeu la propovăduire, Sfântul Proroc Ioan avea inima plină de har și răvnă pentru adevăr, iar cuvântul lui era puternic, îndrăzneț, ca o sabie care trezea conștiințele oamenilor. Așa a ieșit Ioan din munții Iudeii ca dintr-un palat împărătesc și a fost trimis de Dumnezeu în pustiuI Iordanului să propovăduiască pe Mesia. Iar primele lui cuvinte de învățătură către cei care veneau la el în deșertul Iordanului sunt, în chip minunat, aceleași cuvinte cu care Mântuitorul Iisus Hristos își începe propovăduirea Evangheliei Sale la Capernaum: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor”. Iată, deci, ce mare preț are înaintea lui Dumnezeu pocăința. Ea este prima și singura ușă de intrare în Împărăția cerurilor, deoarece nimeni nu poate face roade vrednice de pocăință dacă mai întâi nu își curăță inima și mintea de păcate prin spovedanie și căință. Atât pentru iudeii de acum două mii de ani, cât și pentru noi, creștinii de astăzi, porunca este aceeași. Sfântul Evanghelist Marcu, când vorbește despre Sfântul Ioan Botezătorul, spune că: „Ieșeau la el tot tintutul Iudeii și toți cei din Ierusalim și se botezau de către el, în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele”. Vedem, astfel, că Sfântul Ioan a fost trimis de Dumnezeu să propovăduiască pe Mesia și pocăința în pustie și nu în Ierusalim, în mijlocul multimii. Iar aceasta s-a petrecut pentru a arăta că El, Dumnezeu, trimite chemarea și nu silește pe nimeni să-L asculte. Oamenii vin de bună voie, numai dacă vor. El lasă cetatea, lumea, totul și vin în pustie, în pustia lipsită de păcate, ca să-l asculte pe Ioan și să îi urmeze învățătura. Dar cu ce atrăgea Sfântul Ioan poporul în pustie și ce veneau oamenii să vadă la el? Ceea ce atrăgea mulțimile în pustie, spune Părintele Cleopa, era lumina vieții lui Ioan. Înaintemergătorul Domnului nu trăia în comoditate, el avea ca preocupare principală bucuria care vine din rugăciune, din postire și din dăruirea sa totală lui Dumnezeu. Hrana lui, constituită din miere sălbatică și lăcuste, care avea un gust neplăcut, ne arată că Sfântul Proroc mânca doar ca să trăiască și nu pentru poftă sau plăcere. El s-a înfrânat de la toate pentru a se detașa de cele trecătoare și a aprinde inima sa după cele dumnezeiești.

Adeseori, în zilele noastre, vedem că sufletul, al cărui adevărat cămin este Raiul, se înăbușă în urățenia societății acesteia care vrea să trăiască fără Dumnezeu, iar căutarea cerului ne este întunecată de ceea ce este vremelnic, stricăcios și neînsemnat. De aceea, noi trebuie să ne hrănim mereu din viețile sfinților și să ne amintim de principala învățătură a Sfântului Ioan, care ne spune simplu: „Pocăiți-vă!”. Iar a ne pocăi înseamnă să lepdăm nepăsarea față de cuvintele Mântuitorului, înseamnă a ara ogorul sufletului și a smulge din rădăcina buruienile patimilor. Fiindcă numai sufletul curat îl poate vedea pe Dumnezeu, atât cât îi este cu putință. Prin misiunea sa, Sfântul Ioan a dorit să-i apropie pe oameni de Dumnezeu, pentru ca aceștia să nu piardă mărgăritarul cel de mult preț - viața împreună cu Domnul. Până la moarte, Sfântul Proroc a mărturisit pe Hristos și a mustrat păcatul.

Și chiar și-a pierdut viața pământească pentru că a mustrat fărădelegile lui Irod, care trăia în desfrânare cu Irodiada, soția fratelui său. Căci niciodată nu pot tăcea în fața păcatelor sfinții, prorocii, apostoli, episcopii și păstorii Bisericii lui Hristos. Astfel Irod, prinzând pe Ioan, l-a aruncat în temniță și, când a făcut o petrecere ticăloasă cu jocuri, beții și desfrănări, de ziua nașterii sale, i-a tăiat capul la îndemnul soției desfrânate. Și așa s-a sfârșit Sfântul Ioan Botezătorul ca un martir, pentru adevăr și dreptate, mustrând fără șovăială păcatele careucid sufletele noastre.

Câteva cuvinte despre Sfântul Antonie cel Mare

Fragmentele din „Viața Sfântului Antonie“ în

care sunt prezentate diferitele lupte pe care le ducea sfântul cu diavolul ispititor au rămas ca exemplu de secole pentru asceți, dar și ca sursă de inspirație pentru artiști: „Iar urătorul de bine și pizmașul diavol nu suferea văzând un tânăr cu o nevoieță ca aceasta. Ci, cele ce a cugetat să facă, a început asupra acestuia să le aducă. Mai întâi îl supăra pe dânsul ca din nevoiețe să înceteze, aducându-i aminte de avuții, de purtarea de grijă a surorii sale, de prietenia multora, de iubirea de argint, de iubirea de slavă, de dulceața desfătării și celelalte odihne ale vieții; și mai pe urmă, arătându-i asprimea faptei bune și cum că este mai mare osteneala ei. Îi punea în minte și neputința trupului și lungimea vremii, și în scurt timp, mulțime de gânduri a ridicat în mintea lui, vrând să-l depărteze de la gândirea lui cea dreaptă (...) După aceea, vrăjmașul îi punea în minte plăcerea dezmierdării; iar el asemănându-se celui mâniaos și scârbit, de îngrozirea focului și de durerea viermelui își aducea aminte, și pe acestea punându-le împotrivă, rămănea neatinș. Toate acestea se făceau spre rușinarea vrăjmașului, căci cel ce a socotit să se facă asemenea lui Dumnezeu, de un tânăr acum se batjocorea; cel ce se fălea asupra trupului și a sângelui, de un om ce purta trup se răsturna. Căci îi ajuta Domnul, Care a purtat trup pentru noi și trupului i-a dat biruința asupra diavolului (...) Antonie l-a întrebat: «Cine ești tu, care grăiești unele ca acestea către mine?». Acela îndată a răspuns, cu glasuri jalnice: «Eu sunt care am primit sarcina prinderii trupului și duhul desfrânării mă numesc: pe câți voiesc să fie înțelepți, i-am amăgit; pe câți i-am momit cu plăceri, i-am plecat mie; eu sunt cel pentru care și proorocul mustră pe cei ce au căzut, zicând: de duhul desfrânării v-ați amăgit; căci prin mine aceia s-au împiedicat. Eu sunt care de multe ori te-am supărat și de atâtea ori am fost răsturnat de tine». Antonie mulțumind Domnului și îmbărbătându-se, a zis către dânsul: «Deci, prea mult ești defăimât; pentru că dacă ești negru cu mintea și neputincios ca un copil, nici o grijă nu am de tine de aici înainte; căci Domnul îmi este ajutor și eu voi privi asupra vrăjmașilor mei». Acestea auzind negrul acela, îndată a fugit, temându-se de cuvintele lui Antonie și, înfricoșându-se, nu mai îndrăznea să se apropie de bărbatul acesta“.

Cuvinte extrase din Patericul Egiptean

Evenimente

LUNI 1 ianuarie: Tăierea împrejur cea după trup a Domnului - ora 8:30 - Utrenia, Sfânta Liturghie

și Slujba de Tedeum la începutul anului civil.

SÂMBĂȚĂ 6 ianuarie: Botezul Domnului - ora 8:30 - Utrenia, Sfânta Liturghie și Sfințirea Mare a Apei

DUMINICĂ 7 ianuarie: Soborul Sfântului Ioan Botezătorul - ora 8:30 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

MIERCURI 24 ianuarie: Ziua Unirii Principatelor Române - ora 11:00 - Slujba de Tedeum.

MIERCURI 30 ianuarie: Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie de Nazianz și Ioan Gură de Aur -

- ora 8:30- Utrenia și Sfânta Liturghie.

DUMINICĂ 7 IANUARIE DUPĂ SFÂNTA LITURGHIE VOM CONVOCA ADUNAREA PAROHIALĂ,

ALCĂTUITĂ DIN TOȚI CREDINCIOȘII CARE PARTICIPĂ FRECVENT LA SFINTELE SLUJBE.

